

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY

24. března – ZELENÝ ČTVRTEK

Mše svatá na památku večere Páně v 16.00 a v 18.30 hodin.

25. března – VELKÝ PÁTEK

Obřady 15.00 a v 18.30 zpívají Velikonoční žalmy, pět motet od Antonína Tučapského.

26. března – BÍLÁ SOBOTA

Velikonoční vigilie spojená se křtem dospělých v 19.30 hodin.

27. března – Slavnost
ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

Mše svatá v 8.00 a v 10.00 – Missa in G od Franze Schuberta pro sóla, sbor, orchestr a varhany. Večerní mše sv. v 18.30 hodin.

28. března – PONDĚLÍ
V OKTÁVU VELIKONOČNÍM

Mše svatá v 8.00 a v 10.00 hodin.

VĚSTNÍK 2/2005

společenství křesťanů
v Praze 4 - Lhotce

Jak nás poznají?

POKOJ, SVĚTLO, RADOST

Dva tisíce let se učíme být křesťany. Když se však podíváme kolem sebe i na sebe, musíme se ptát: Ale podle čeho jsme jako křesťané k rozeznání?

Že nevráždíme, nekrademe, že se snažíme tu a tam zápolit se svými chybami? To dovedou mnozí, i když zrovna nejsou křesťané. Že chodíme do kostela? O tom mnozí z lidí kolem nás ani nevědí.

Ale je jedno znamení, jedno v trojím, podle kterého bychom měli být k poznání ve světě: pokoj, světlo, radost! To by z nás mělo vyzařovat na setkání. Ne jako nějaká grimasa nebo drill, ale jako něco, co docela samovolně vyvěrá z hloubky naší bytosti.

Básník Václav Renč si posteskl: „U křesťanů se často setkáváme s takovým životním postojem, že je z něho až úzko. Neradujeme se, ale trápíme se, smutníme, bubákujeme. Stále jako bychom chodili se zdviženým prstem a ukazovali na chyby

a nebezpečí, ať cizí nebo vlastní. Kdy nám pak zbude čas na to, abychom vděčně a vesele chválili Boha? Abychom se radovali, že je naším Otcem? Abychom byli solí země, světlem, které nesvítil pod kbelíkem, ale zjevně! Na cestu sobě i ostatním.“

Snažme se tedy osvojit si tu velikonoční radost, kterou v tyto dny prožíváme. Radujme se ze vzkříšení. Radost z Kristova vzkříšení, které je zárukou i našeho vzkříšení. Radost ze všech těch krásných příslibů Pána těm, kdo se ho budou snažit následovat. A přenesme tu radost trvale do svého života.

Když přijdeme večer po tmě domů, víme po paměti, kam sáhnout, kde je vypínač, který nám vše ozáří. Tak my máme mít neustále na paměti, že Pán je blízko, na dosah, jako spínač víry, který prozáří každou temnotu a tíseň. A pak i my můžeme nějak vyzařovat pokoj, světlo a radost.

P. Bedřich VYMĚTALÍK

80 balónků zamířilo do oblak REKORDNÍ PŘISTÁL V ITÁLII

Na neuvěřitelně dlouhý let se vydal balónek vypuštěný z rukou Hedviky Šárkové v sobotu 29. ledna k večeru na dětském farním karnevalu. Aby dorazil do parku v Bossovo, v provincii Bergamo, v italské Lombardii, musel přeletět přes více než 3 000 metrů vysoké Alpy. Tam ho při nedělní procházce našel pan Atiana Efenarti, který nám s radostí tento nález oznámil. S ještě větším nadšením ovšem tuto zprávu přijala specialista na dálkové lety Hedvika, protože ji neminula cena pro vítěze – čokoláda maxi. Bylo to ale o vlasek. Už 30. ledna, tedy pár

hodin po startu, se vrátilo opětované přání zavěšené v ceduli na balónek Good Luck, tedy všechno dobré, z bavorského Neumarktu v okrese Mühlendorf, shodou okolností kousek od poutního místa Altötting, kam se letos vypravíme v rámci poutních zájezdů. V tomto případě měla šťastnou ruku Gabriela Panská. Zatímco při předloženském startu si to heliem naplnění baculatí letci zamířili na východ (jeden, jak známo, přistál na Ukrajině), letos, jak vidno, se vydali spíš na západ, aby se skóre vyrovnalo.

(Zp)

MÁME (STARO)NOVÉHO KAPLANA

S účinností od 1. prosince 2004 jsem byl jmenován kaplanem v našem kostele Panny Marie Královny míru. Tím se určitým způsobem formálně posílilo mé postavení ve farnosti, v níž jsem doposud působil „pouze“ jako výpomocný duchovní. Říká se, že do téže řeky dvakrát nevstoupíš, nicméně pamětníci jistě vědí, že jsem již jednou kaplanem na Lhotce byl, a to po roční jáhenské službě, kterou jsem u nás

začal v srpnu 1995. Mé kaplanování však tehdy netrvalo ani půl roku: ustanovovací dekret měl platnost od 1. července 1996 a ke sv. Antonínu v Holešovicích jsem byl převelen již k 15. prosinci téhož roku, a to v souvislosti se jmenováním tamního faráře P. Václava Malého pomocným biskupem.

Toto nové jmenování kaplanem vlastně pouze potvrzuje mé dosavadní postavení ve farnosti. Běžnou představu výpomocného duchovního jako pana profesora z fakulty, který se jednou do týdne přijde potěšit mezi lidi a milostivě vezme jednu nedělní mši svatou, čímž jeho služba pro farnost končí, jsem od samotného počátku mého výpomocného duchovenství nesplňoval. Nynější jmenování kaplanem pouze potvrdilo dosavadní způsob mého nasazení ve farnosti, které, co se duchovních věcí týče, je téměř rovnocenné s P. Bedřichem jako farářem. Kdo je pozorný, mohl si povšimnout, že v naší vzájemné spolupráci panuje určitá, zčásti úmyslně dohodnutá logika. S velkou pravidelností přejímám především úterní a páteční večerní mše sv., jakož i sobotní předvečerní mši sv. Co se pak nedělí týče, snažíme se zachovat tento postup: P. Bedřich má osmou a desátou jednou za čtrnáct dní, a to tak, aby mu vyšla dětská mše sv. na první neděli v měsíci. Když on slouží tyto dvě ranní nedělní mše svaté, já mám naopak večerní, a po ní pak nedělní

„čaj pro mladé“, který jsem transformoval do biblické hodiny. Každý z nás dvou má zkrátka jiné cílové skupiny věřících, které chce přednostně oslovit. Také zde se nacházejí „moje“ kategorie: zatímco vloni jsem připravoval bířmovance, letos jsem převzal katechumeny. I když babičky v domově důchodců v Sulické ulici také patří mezi mé oblíbené, mohu před nimi vytáhnout třeba znalost o tom, že „v devětadvacátém mrzlo až praštělo“? No a samozřejmě patří mezi moji cílovou skupinu posluchači klasické hudby. Jistěže budeme pokračovat v koncertech v kapli Božského Srdce.

Na P. Bedřichovi ovšem oproti mně lpí obrovská, zčásti nepřijemná a časově náročná povinnost administrovat farnost, pečovat o její praktický chod, organizaci, finance, účetnictví apod. A aby toho nebylo málo, musí se takovými věcmi coby vikář ještě alespoň rámcově zabývat také vůči ostatním farnostem vikariátu. Toho jsem sice ušetřen, ale díky tomu pak mohu vykonávat s velkým elánem činnost soudce Interdiocézního soudu v Praze. Jsem vlastně jakási jednotka rychlého nasazení, „oheň“, jak to nazývá šéf soudu Dr. Jiří Svoboda. Jako vyšetřující soudce připravuji otázky pro svědky a strany, chodím na pravidelné výslechy (mými soudními dny jsou především pondělky), zasedám v tribunálu a píši rozsudky (plénum soudu se schází k souzení každé první úterý v měsíci). Z toho ovšem plyne,

že většinu soudcovské práce musím odpracovat především písemně doma, a na soud musím přijít již připravený. Nejvíce času pro soud pak trávím tím, že jsem vlastně jakousi překladatelskou agenturou procesních akt, která zasíláme na vyšší vatikánské instance. Mám také radost z toho, že se mi v naší farnosti podařilo rekrutovat našeho mladého akolytu, MUDr. Milana Šárka, jako soudního znalce v oboru psychologie – psychiatrie.

Mým třetím oborem je činnost vědecká a pedagogická. Měl jsem mimořádné štěstí v poznání zdravého a vstřícného prostředí na katolické teologické fakultě v Českých Budějovicích. Ta se od jiných teologických fakult v naší vlasti liší například tím, že počet studentů tam rok od roku stoupá, což jistě o něčem pozitivním svědčí. „Trocha kvasu prokvasí celé těsto“: totiž ne, že by všichni vyučující byli v Budějovicích stejně kvalitní, ale záleží na tom, kdo udává tón. V Budějovicích je to děkan Kašný, mladý církevní právník, salesiánský kněz, který se vrátil z USA, a ten je také mým šéfem katedry: nežárlí, nezávidí, zajímá se o činnost spolupracovníků, zkrátka mám u něho zázemí. Zároveň jsem v Budějovicích využil příležitosti přihlásit se na dálkové studium teologie u koryfeje české teologické vědy, prof. Dr. Skalického. Jsem aktivně činný též v mé profesní organizaci, Společnosti pro církevní právo, vedené doc. JUDr. Treterou, do jejíž Revue církevního práva pravidelně přispívám vědeckými články. Dnešní pojetí vědecké práce je vůbec takové „grafomanské“, pro docenturu je třeba sepsat monografii a publikovat nejméně dvacet odborných článků, takže mé vášni formulování myšlenek odpovídá to, že jsem si již zavalil s mnoha odbornými periodiky, a to i v zahraničí.

Dá se to všechno stihnout, a to v pohodě a ve zdraví? Za tím vším cítím tep modlitby, kterou za své kněze konáte. Je pro mě velmi povzbuzující přijít do kostela a slyšet při modlitbě růžence právě vaše prosby za kněze. Díky za ně i za veškerou péči a pozornost.

P. Stanislav PŘIBYL

ZAMYŠLENÍ K ROKU EUCHARISTIE

Apoštolským listem *Mane nobiscum Domine* (Zůstaň s námi, Pane) ze 7. října 2004 ustanovil Jan Pavel II., aby se v celé církvi slavil Rok eucharistie na povznesení úcty k Nejsvětější svátosti, ať už veřejné, nebo soukromé.

Při čtení zmíněného listu jsem se zamýšlela nad tím, co pro nás katolíky tato svátost dnes, ve 3. tisíciletí, znamená. Dovolím si upozornit na několik praktických skutečností. Položené otázky dávám sobě i čtenářům těchto řádků.

Vstup

Díváme se při vstupu do kostela nejdřív na nejdůležitější místo v celém prostoru, tedy na svatostánek? Hledáme červeným světýlkem označený svatostánek, když vejdem do neznámého kostela, abychom se Kristu poklonili? Soustředíme se na vědomý kontakt s Ježíšem už při ponoření ruky do svěcené vody a křížujeme se uctivě? Přijdeme-li před mší svatou dřív, mluvíme s Pánem Ježíšem nebo raději se sou-

sedy, případně si čteme noviny? Jsme si vědomi toho, že ve svatostánku čeká na naši pozornost tiše a nenápadně sám živý Spasitel?

Mše svatá

Připravujeme se od začátku mše sv. přes bohoslužbu slova a bohoslužbu oběti k vrcholné chvíli proměňování? Vidíme v bílé hostii a v kalichu s vínem opravdu Krista, který za nás umírá a vstává z hrobu? Zapomínáme v té chvíli na svět kolem nás a nutíme svou vůli k díkům za tak velkou milost?

Svaté přijímání

Jak Ježíše přijímáme do svého srdce? Nestali se z nás pouze „zvykovi konzumenti“? Jak soustředěně se připravujeme na intimní setkání s Pánem a jak vroucně následně děkujeme? Uvědomujeme si velikost této chvíle, kdy se úžasem chvějí nebesa nad Boží láskou k nám? Umíme opravdu Boha vděčně chválit nebo rychle myslíme na svoje zájmy či povinnosti?

Odchod

Odcházíme ze mše sv. s hlubokou vnitřní radostí? Vidíme ve všech bratřích a sestřích spoluúčastníky jedné velké hostiny, která z nás činí skutečně Kristovo tělo, jehož hlavou je On sám? Máme upřímnou snahu rozdávat radost ze získaných milostí všem, s nimiž se setkáváme?

Václav Malý, pomocný biskup, píše v úvodníku *Acta curiae* 2/2005: „Eucharistie je zpřítomněním Ježíšovy oběti na kříži a jeho vzkříšení. Je to velká slavnost, která nás vtahuje do jeho vydanosti Otci. Je to oslava velikých Božích činů v našem Pánu. Při uchovávání svátostných způsobů se mu klaníme a skláníme se před jeho milosrdnou svrchovaností. Slavení i klanění patří k účtě, kterou projevujeme tomuto nesmírnému Božímu daru. Eucharistie je skutečně stvořitelským Božím činem, který vytváří společenství přesahující a zároveň umocňující všechny mezilidské vazby.“

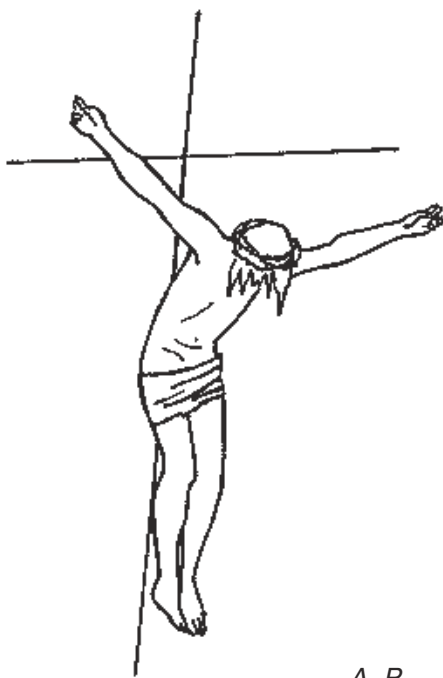
Jarmila M. KLINGEROVÁ

S POHLEDEM NA KŘÍŽ

Již po šesté jsme se letos v postní době sešli na duchovní obnově pro manžele. Tentokrát to bylo 12. února, hned na začátku postní doby. Mons. Tomáš Holub nás vyzval k tomu, abychom se společně zastavili před tajemstvím kříže.

Základním textem k rozjímání nám bylo vyprávění z knihy Numeri 21,4–20 o Izraelitech, kteří na cestě do zaslíbené země propadli malomyslnosti, už je omrzelo být na cestě a před jedovatými hady je chránil pohled na měděného hada. Z lidského hlediska je přirozené, že nás omrzí být na cestě, už chceme mít trochu klidu. Ale evangelium nám jasně říká, že jsme poutníci na cestě do Božího království a že to tady na zemi nebude jinak. V okamžiku, kdy nás omrzí být na cestě ve vztahu k Hospodinu, je to jakoby nás uštkl jedovatý had. Na rozdíl od těch hadů na poušti, kde bylo jasně vidět, že ten člověk je mrtvý, my si to vůbec nemusíme uvědomit. Řešení je stejné – pohled na kříž a meditace nad tím, co to znamená, že Kristus pro nás a pro naši spásu zemřel na kříži, že zemřel skrze moudrost kříže, která z našeho pohledu je naprostým bláznovstvím. V rovině lid-

ské nemá žádnou logiku a přesto je to cesta, kterou Bůh volí. Je to situace, ve které my jsme s Pánem (Řím 14,7–8). My patříme Pánu,

A. P.

jsme pohledem spojeni s Pánem. Uštknutí hadem spočívá v tom, že člověk chce patřit jenom sám sobě, omrzí ho být na cestě. Velkým poku-

šením je postoj mám svět ve svých rukou, stačí se chovat správně. My jsme pozváni k práci s pohledem na kříž. Naše spása je v Božích rukách a ne v našich. Máme žít z Boží síly a ne ze své vlastní. Jsme pozváni, abychom byli realisty tohoto světa. Máme naději, že svět je v rukou ne lidských, ale Božích. Bůh tento svět miluje právě na křížové cestě a potom vítězí skrze vzkříšení. My jsme pozváni, abychom nebyli jenom soukromníci, kteří si říkají, že to v našem životě nějak vyjde, ale abychom byli součástí tohoto dramatu, do kterého můžeme dát svoji svobodu.

Přesto, že se nás tentokrát sešlo méně, byl to hezký zážitek, společné setkání s ostatními z farnosti, přiblížili jsme se Bohu a pro někoho to dokonce byla nejhlubší sonda do nitra za poslední roky. Dík patří paterům, ženám, které se postaraly o naše hladové žaludky, i děvčatům ze sdružení *Casula*, která pohlídala zájemcům děti (zápis zamyšlení T. Holuba můžeme zaslat v elektronické podobě, silhavych@volny.cz).

(JŠ)

S apoštolským nunciem, arcibiskupem Diegem Causerem, se na stránkách tohoto Věstníku setkáváme hned třikrát. Jeho homilii na výročí posvěcení kostela pronesenou před pěti měsíci přetiskujeme právě teď, abychom připomenuli pozvání Svatého otce pro celou církev – jak o něm otec Causero hovořil – slavit až do konce letošního října Rok Eucharistie. Zastavit se v té uspěchané době a najít si více času k pokleknutí před Ježíšem přítomným v této podivuhodné svátosti.

Vzácný host, překvapený při první návštěvě naší křížovou cestou – doslova řekl, že je krásnější a zajímavější než očekával – slíbil, že se v pravý čas na Lhotku vrátí. A to také učinil v neděli 20. února odpoledne. S otci Bedřichem a Stanislavem na odpolední křížové cestě poklekl před všemi zastaveními, s hlubokým usebráním a porozuměním.

A hned po tomto obřadu předstoupil před farníky na pravidelné akademii, aby zasvěceně pohovořil o církvi v Sýrii a odpověděl v besedě na všechny otázky.

Homilie na výročí posvěcení kostela ROK ÚCTY K EUCHARISTII

Otec Bedřich mi vyprávěl s určitou mírou pastorační hrdosti o vašem krásném kostele a o vás, farnících, kteří kypíte životem v lásce i ve službě, a nemohl přitom skrýt svoji radost, že při nedávném průzkumu se vaše farnost ukázala jako jedna z nejnavštěvovanějších v pražské arcidiecézi. A vy jste opravdu skutečné živé kameny, které budují cenný chrám Bohu vaším svatým způsobem života ve společenství bratří a sester v Kristu Ježíši. Mešní text říká: „Děkujeme ti, Pane, žes nám udělil milost, abychom mezi jinými domy postavili také dům pro tebe, v němž žehnáš naší rodině, když k tobě přicházíme na naší životní pouti. Zde zjevuješ svoji přítomnost ve svátostných znameních a sjednocuješ nás neviditelným poutem milosti se sebou. Zde budeš svůj chrám ze živých kamenů a dotváříš církev do plnosti těla Kristova po celém světě.“

Tento chrám je znamením vaší víry; již samotná jeho existence dokazuje, že chcete, aby Bůh zde žil s vámi, v domě hodném jeho vznešenosti a svatosti, z něhož vám nabízí ochranu a milost. Tento kostel upomíná všechny obyvatele vašeho obvodu, že je zde „naš Otec v nebesích“ a „naše Matka, královna míru“. Váš kostel je proto znamením, že Bůh je mezi vámi a připomíná vám, že „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (J 1,14). Je také znamením, které zve křesťanské společenství, aby se stalo živým chrámem Božím, které Bohu obětuje úctou v poslušnosti a ve svatosti: „Budte svatí, jako je svatý váš Otec v nebesích“ (srov. Lv 19,2; Mt 5,48).

* * *

S jistým pohnutím jsem si přečetl, co mi otec Bedřich napsal: „Naše farnost je známá také v zahraničí pro svoji mimo-

řadnou křížovou cestu.“ Ano, je to utrpení našeho Pána Ježíše Krista, které je nevymluvnějším znamením Boží lásky k nám. V Písmu svatém, zvláště pak v evangeliích, nás Bůh učí svými slovy, inspirovanými jedinečnou božskou moudrostí. V utrpení Ježíš odhaluje Otcovo srdce svojí trpělivostí a svým utrpením: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného syna“ (J 3,16). Svatý Petr píše ve svém prvním listě: „Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste jej zdědili od předků, nebyli vykoupeni pomijitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Krista, beránka bez vady a bez poskvrny“ (1 Pt 1,18 a násl.).

„Když sloužíte pobožnost křížové cesty a viditelně si připomínáte utrpení Pána Ježíše Krista, ať tato zobrazení přecházejí skrze vaše oči do vašich srdcí, abyste mohli, jak říká sv. Pavel, pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka, a poznali Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání“ (Ef 3,18 a násl.). **Těším se z toho, že budu pozván během příštího postního období na slavení křížové cesty s vámi. Toužím po tom, abych mohl sdílet vaši zbožnost.** Je to velmi upřímná touha, posílená zvláštní okolností. Tento rok jsem totiž na Velký pátek slavil soukromou křížovou cestu v jednom významném pražském kostele, avšak hlídač mě velmi neobřadně vykázal na poslední čtyři zastavení ven z kostela, protože jsem vstoupil do části kostela nepřístupné pro veřejnost.

* * *

„Děkujeme ti, Pane, žes nám udělil milost, abychom mezi jinými domy vybudovali také dům pro tebe.“ Váš kostel je domem Božím mezi vámi. Je to především místo, kde se shromažďuje spole-

čenství a slaví Eucharistii, „zdroj a vrchol života a poslání církve,“ jak to vyjadřují slova II. vatikánského koncilu. Aby zdůraznil význam Eucharistie v životě církve, Svatý otec pozval celou církev, aby „věnovala celý rok – od října 2004 do října 2005 – této podivuhodné svátosti.“ Zde je místo „lámání chleba“, společenství zde přijímá Kristovo tělo, Nejsvětější svátost se také navštěvuje a adoruje, a církev ustavičně vyzývá Pána slovy učedníků emauzských: „Zůstaň s námi, Pane, neboť se připozdívá“ (Lk 24,29).

Jeden aspekt Eucharistie vyžaduje mnohem více než ty ostatní naší víru: tajemství skutečné přítomnosti. S celou tradicí církve věříme, že Ježíš je skutečně přítomen pod eucharistickými způsoby: „Kristus se tak stává podstatně přítomný, celý a úplný, se skutečným tělem a krví.“ Pěstujme živou úctu ke Kristově skutečné přítomnosti, jak při slavení mše svaté, tak při eucharistické úctě mimo mši svatou. Prokazujme tuto úctu tónem hlasu, gesty, postoji a chováním. „Přítomnost Ježíše ve svátostánku – říká papež – musí být jakoby magnetickým polem, přitahujícím čím dále větší množství duší, které jsou do něho zamilované, ochotné trpělivě čekat na jeho hlas a cítit bušení jeho srdce: Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý“ (Ž 34,8). Během tohoto roku se má eucharistická adorace mimo mši svatou stát zvláštním závazkem pro jednotlivé farnosti a řeholní společenství. „Nechme si čas na pokleknutí před Ježíšem, přítomným v Eucharistii“.

Svatý otec řekl: „Považuji za velkou milost, že mohu pozvat celou církev, aby zvláštním způsobem rozjímal, ctěla a adorovala nevýslovnou svátost (Eucharistie). Kéž se Rok Eucharistie stane pro každého cennou příležitostí pro růst úcty k nesrovnatelnému pokladu, který Kristus svěřil své církvi. Kéž povzbudí živější a horlivější slavení Eucharistie, které by vedlo ke křesťanskému životu, proměněnému láskou.“ Poté papež adresuje svá slova různým skupinám v církvi. Všem věřícím říká: „Ať každý z vás, křesťanů, znovuobjeví dar Eucharistie, jako světlo a sílu pro vaše každodenní životy ve světě, ve výkonu vašich povolání... Znovuobjevte jej především proto, abyste plně zakusili krásu poslání rodiny.“

Děkuji vám, otče Bedřichu, a vám všem, že jste pozvali mého poradce Mgr. Jude Okola a mě, abych s vámi mohl sdílet šťastnou oslavu výročí posvěcení vašeho kostela. Kéž Bůh všemohoucí skrze přímluvu Panny Marie, královny míru milostivě požehná a ochraňuje vás a vaši farnost. Amen.

FARNÍ AKADEMIE

Církev v Sýrii

Apoštolský nuncius arcibiskup Diego Causero strávil v Sýrii čtyři a půl roku před působením v České republice. A ještě lze připočítat další čtyři roky v osmdesátých letech.

Republika Sýrie je dvakrát větší než Česká republika, má 18 milionů obyvatel, obyvatelé jsou ve velké většině Arabové, zbylá část jsou Kurdové. Země je nezávislá od roku 1946.

Sýrie se považuje za kolébkou civilizace i křesťanství. První písmo vzniklo na dnešním syrském území a Damašek je nejstarším hlavním městem na světě. První církevní obcí byla Antiochie založená sv. Petrem a Pavlem, odtud vycházela misijní expanze. Zde byl také jeden ze čtyř patriarchátů založených samotnými apoštoly.

Pokud jde o Damašek, vzpomeneme si na známý biblický příběh obrácení sv. Pavla po pádu z koně. Je mu zjeveno, že má jít do domu Judova, kde ho bude čekat Ananiáš. Oba jejich příbytky jsou zde dodnes připomínány. V Damašku byla postavena bazilika sv. Janu Křtiteli, dnes je to největší mešita v Damašku, ve které se u hrobu sv. Jana modlil při své návštěvě Jan Pavel II.

Křesťané tvoří nejvýše 10 % obyvatelstva, z toho se část hlásí ke katolictví a další část lze zjednodušeně označit jako pravoslavnou. Křesťané jsou poměrně roztrženi v různých obřadech – 4 pravoslavné a 6 katolických (jde o rity syrský, byzantský, maronitský, arménský, chaldejský a latinský).

Náboženská svoboda v Sýrii je největší v porovnání s ostatními muslimskými zeměmi. Víru lze vyznávat veřejně, církev se může organizovat podle svých předpisů. Muslim ale podle zákona nesmí v zemi přestoupit ke křesťanské víře.

Ještě před padesáti lety se kostely směly stavět pouze tehdy, když vypadaly jako civilní stavby. Dnes lze stavět i opravovat kostely. Byl uveden příklad výstavby sídliště, kde je povinnost ponechat prostor

pro mešitu i křesťanský kostel. To je výzvou pro křesťany různých vyznání i ritu – buď se nedokázat domluvit a nenávidět, nebo naopak ke hledání možností společně sdílet stejné bohoslužebné prostory.

Přednáška byla završena diskusí, která byla věnována např. slavní Vánoc v Sýrii, klášternímu životu a cestám, které povedou k většímu dialogu a toleranci mezi křesťany a muslimy. Na pestré otázky posluchačů arcibiskup Causero brilantně odpovídal. Je třeba pochválit jistě dokonalý tlumočnický výkon P. Stanislava Přibyla, nejen při přednášce, ale i při diskusi. Účastníci si ze zaplněného kostela odnášeli domů hluboký zážitek a zněla jim v uších slova arcibiskupa Causera o modlitbě za syrské křesťany.

Evžen ŠÁRKA

RODINY, RODY A RODINNÁ TERAPIE

Už dnes se můžeme těšit na příští Farní akademii 17. dubna v 16.30 hodin, kterou povede naše farnice MUDr. Halka Korcová, vedoucí nedávno otevřené Rodinné poradny Domu rodin v areálu mateřské školy Alšovy sady (K Novému dvoru 35A v Praze 4), kterou jsme představili v minulém Věstníku.

Dočkáte se odpovědi na různé aktuální otázky z oblasti rodinného soužití, odnesete si domů pár dobrých rad na téma:

- ✓ Kdo všechno patří do rodiny
- ✓ Co rodině prospívá a co jí škodí
- ✓ Rodinné mapy
- ✓ Slyšení a rozumění, mluvení a sdělování
- ✓ Potřebujeme v rodině překladatele?
- ✓ Moc a nemoc v rodině
- ✓ Časy dobré, příhodné a bezčasí.

(EŠ)

klášter Maaloula

NÁŠ ÚČET

Slíbili jsme v každém čísle Věstníku podávat farníkům průběžnou zprávu o našem hospodaření. Tady je další vyúčtování:

K 9. lednu 2005 byl stav našeho účtu 154 322 Kč, jak bylo uvedeno ve Věstníku 1/2005.

Od té doby měla farnost tyto příjmy:

41 626 Kč sbírky v lednu
37 302 Kč sbírky v únoru
29 600 Kč dary

Současně byly tyto výdaje:

21 282 Kč plyn za vytápění kostela (za listopad a prosinec)
26 910 Kč záloha (leden-březen) na elektřinu na Královci

34 638 Kč odvod do svépomocného fondu diecéze (odvádí se jednou za rok 10 % ze sbírek, které si ponecháváme)

21 282 Kč nákup kopírovacího stroje Canon (kopírka z roku 1989 dosloužila)

1 840 Kč vodné, stočné
9 500 Kč odeslaná sbírka na nemocnici Milosrdných sester Karla Boromejského

8 300 Kč odeslaná sbírka Halě sv. Petra

Příjmy: **108 528 Kč**

Výdaje: **123 752 Kč**

Zůstatek účtu k 3. březnu 2005
139 098 Kč

(PBV)

PŘÁTELŮM VANDROVÁNÍ

Po poněkud delší a mrazivé zimě, i když to ještě v lednu tak nevypadalo, se opět hlásí vaše průvodkyně po vlastech českých a moravských (někdy rakouských, německých a slovenských). Věřím, že jaro přece jen přijde, cesty oschnou, naroste tráva a my se od rozkvetlých stromů odrazíme podívat na tu krásu ze všech možných kopců, roklin a koutů. Itinerář cest je připraven, s otcem Bedřichem jsme hleděli i na vaše přání a náměty. Komu v šesti poutních zájezdech letos nevyhovíme, všechno dohoníme v letech příštích. V dostatečném předsti-

V rožmitálském kostele, v němž zdejší regenschori J. J. Ryba složil mj. i svoji vánoční mši Hej místě, skončilo hodnotné loňské poutní putování naší farnosti. Letos nás čeká neméně dalších poznání a prožitků.

hu, jak jste zvyklí, se budete dovídat podrobnosti ke každé cestě.

Svatá Hora a Vysoká u Příbrami (7. května)

Jak nám velí tradice, začneme na Svaté Hoře u Příbrami. Po dopolední mši svaté bychom navštívili památník Antonína Dvořáka ve Vysokém u Příbrami. Krásná příroda jistě vykoná své a možná i tu Rusalku uvidíme tančit nad jezírkem. Zájezd považujte za zahřívací a nenáročný.

Meditativní zahrada v Plzni, Klatovy (4. června)

Zabrousíme k jihu naší republiky, prohlédneme si architektonicky krásné Klatovy, prožijeme mši svatou a navštívíme tolik opěvovanou meditativní zahradu L. Hrušky v Plzni. Možná trochu delší, ale jinak opět nenáročný zájezd.

Rajhrad u Brna a znojemská rotunda (23. července)

Morava nás nikdy nabídkou poutních míst nezklamala, tentokrát vyzkoušíme následující variantu. Shlédneme poutní Rajhrad, kde se uskuteční mše svatá, a pak se otočíme k jihu, do Znojma, s památkami dotý-

kajícími se samotného začátku křesťanství v naší zemi. Středně náročný zájezd, hlavně pro časovou délku.

Altötting v Německu (13. srpna)

Tak, toto je opravdu náročný zájezd, ale věřím, že i ten si své příznivce najde. Krásné poutní místo v Německu vskutku stojí za návštěvu. Zkontrolujte si platnost pasů či občanských průkazů.

Svatý Kopeček, Olomouc (17. září)

Náročnější zájezd pro delší cestu autobusem i chození. K tématu není co dodávat, krásné poutní místo, historicky bohatá hanácká metropole Olomouc. Určitě si každý přijde na své.

Kájov a Český Krumlov (8. října)

Jedno z nejstarších poutních míst v naší zemi a nádherná perla, zapsaná do památek Unesca, Český Krumlov. Příležitost, jak obohatit svoji povědomost jak historicky, tak duchovně.

* * *

Tak si už dopředu vybírejte. Duchovní obohacení obstará otec Bedřich, o ostatní krásy měrou vrchovatou se zaslouží památky samy. Nashledanou s poutníky se těší vaše

Hana STEHLÍKOVÁ

NEVER ENDING STORY – NEKONEČNÝ PŘÍBĚH

Rádi bychom reagovali na článek zabývající se pastoračním plánem naší farnosti, který vyšel v minulém čísle Věstníku.

Ač byl pojat velmi komplexně a jistě i zodpovědně, vypadly z něj farní chaloupky. Naše sdružení nebylo bohužel o chystání tohoto „projektu“ informováno a samotní sestavovatelé na dětské chaloupky pozapomněli. Chápeme, že takové věci se stát mohou, těžko se ale zbavujeme pocitu jistého zranění. Zdá se nám, že chaloupky jsou vnímané jako něco, co existuje vedle kostela, my jsme se však vždy cítili být jeho součástí. Rádi bychom, aby se v chaloupkách naplňovaly potřeby farního společenství. Smutnou pravdou je, že zájem o chaloupky v posledních několika letech klesá. Příčiny stále hledáme. Chybí nám zpětná vazba farníků! Letošní zimní chaloupku jsme byli nuceni pro mini-

mální zájem zrušit (viz článek Proč nebude zimní chaloupka? v únorovém čísle Věstníku).

Věříme ale, že chaloupky mají na Lhotce své důležité místo, a proto zatím tuto kapitolu neuzavíráme a těšíme se, že v létě s dětmi opět prožijeme pěkných čtrnáct dní (31. 7.–13. 8. 2005). Přihlášky budou k dispozici v sakristii od neděle 3. 4. 2005.

Týž den bychom také rádi zahájili v pořadí již druhou výstavu Never Ending Story. Tentokrát budou připravena foto z letních chaloupek. Skutečnost je taková, že farníci nevědí, kdo se pod OS Casula skrývá. A protože se domníváme, že většina problémů plyne z neznalosti, neinformovanosti, z nedostatečné komunikace a minimálního osobního kontaktu, rozhodli jsme se vás pozvat v neděli 3. 4. v 11 hodin (tj. hned po dětské mši svaté) do

kaple Božského Srdce Páně na neformální zahájení této výstavy. Rádi bychom přivítali nejen rodiče a děti, kterých se chaloupky věkově týkají (6–15 let), ale také vás ostatní, které chaloupky v průběhu své 16leté existence nějakým způsobem oslovily, i vás, kteří jste na chaloupku jezdili jako starší či mladší kamarádi. U příležitosti malého pohoštění můžeme zavzpomínat na léta minulé, prohodit současnost i budoucnost. Zdá se nám, že není nic výmluvnějšího než osobní setkání. Vždyť cesta k víře je tak pestrá a život z víry tak rozmanitý. Bůh nám nabízí velké možnosti. Domníváme se, že farní chaloupky jsou jednou z nich.

Těšíme se, že v neděli 3. 4. 2005 přijdete v hojném počtu.

**Markéta Brožová, OS Casula,
casula@email.cz**

PLES SE ZLATOU NITÍ

Pro duchovní povznesení účastníků šestého farního plesu v Kulturním centru Novodvorská začátkem letošního února si otec Bedřich vybral starou řeckou báj o Théseovi a Minotaurovi. Jak známo, athénský král Aigeus musel Minósovi, krétskému králi, za to, že mu zabil syna, platit sedm mladíků a stejně tolik děvčat. Ty pak Minós dával v dórském labyrintu nestvůře Minótaurovi, který je pojídal. Každý, kdo se do bludiště dostal, byl buď člověkem s býčí hlavou Minótaurem pohlcen, nebo zabloudil a zemřel při marném hledání východu. Jednou se do labyrintu vypravil také legendární hrdina Théseus. S klubičkem zlatě zářící příze, které mu z lásky věnovala krétská princezna. Víme, že si to klubičko rozmotával, a když pak nestvůru přemohl, zlatá zářící nitka ho vyvedla z temnoty zase ven, na Boží světlo.

„My se také v našich denních starostech, v práci, doma, rodině, v zaměstnání, dostáváme do různých bojů, vítězství i proher, kdy hledáme, tápeme a bloudíme, a taky potřebujeme druhé, aby nám podali ta klubička přátelství, porozumění, pochopení, povzbuzení, lásky, klubička, která nám pomáhají vyjít z těch všedních temnot zase k pravému životu,“ řekl P. Vymětalík. „A proto se tady dnes scházíme, abychom jeden druhému podali takové klubičko, aspoň kousek té zářící nitě, abychom mu pomohli z těch nějakých denních trampot, třeba i ústně. A toto vám bude připomínat ta zlatá nit, kterou máte na kytičkách na vašich stolech...“

Pravda, když taneční orchestr Gradace, který byl první programovou inovací plesu (zejména mladším hrál přímo do noty) přitlačil, šlo se navzájem domlouvat jen očima. Situaci u našeho stolu zachránila našťastí vstřícná společnice Maruš, která ani tentokrát nezapomněla na obrovský tác koláčků, a tak jsme místo slov „zobali“ a příjemné pocity vyjadřovali mimicky. Usmívali jsme se jeden na druhého a do společné plesové rodiny jsme rádi pojali i „exotického“ hosta ze sněhem zapadané horské vísky Hřčava na

česko-polském pomezí (mimočodem poslední elektrifikované osídlení u nás), který si nemohl tuto společenskou příležitost vynachválit.

Další plesovou novinkou byla výměna moderátorů. Snoubenci Katka s Tomášem se této role zhostili důstojně, a tak si pěkně zadělali, protože jim zůstane na krku i za rok. Uvedli mistrovské páry ing. Pavla Kojetína, které lehce leštily parket v rytmu standardních a dynamických latinskoamerických tanců, aby přihlížejícím amatérům naznačily, jaké figury teď letí. S přehledem se vypořádali také s losováním oblíbené tomboly. Mezi 170 cenami byl tentokrát jedničkou místo někdejší vepřové hlavy digitální fotoaparát Olympic, ale také porcelánové Jezulátko, hrníčky ve stylu Bernadotte, barokní hudba na nosičích, hlavo-lamy, a desítky dalších nápaditých

dárků udělaly samozřejmě všem výhercům upřímnou radost. Všechno klapalo, a to také proto, že v pozadí plesu stál jeho šéf, svědomitý organizátor Tomáš Hrouda, který od vytištění vstupenek až po závěrečný tuš orchestru nic nepodcenil.

Půlnoční sálový sbor, vedený tím nejpovolanějším, otcem Stanislavem, se letos úctyhodně rozrostl na čtvrt tisícovku (už jsou obavy, zda nám příště sál nepraskne ve švech a nebudeme muset hledat jiný lokál) a náš hymnus Aby nás Pán Bůh miloval, miloval byl tradičním poděkováním za prožitě.

Splnilo se očekávání Jany Šilhavé, která na zahájení plesu jménem pastorační rady popřála přítomným, aby prožili krásný večer, plný veselí a radosti.

Ani pater Bedřich nepřišel zkrátka. Od jednoho šťastného výherce dostal dort ve tvaru srdce. Na důkaz, že jeho slova k příběhu z řecké báje o zlaté niti jsme dobře pochopili.

(ZP)

K R Á T C E

- **PŘÍPRAVA VOLEB** do nové pastorační rady probíhá podle plánu. V příštím čísle Věstníku všechny nové členy krátce představíme – slovem i obrázkem.
- **PŘEDVELIKONOČNÍ ŠUBELNÍ DOPADLO** nad všechna očekávání. Sešlo se bezmála 30 brigádníků všech věkových kategorií, potřebné zastoupení měla mužská posila, takže se v poměrně krátké době udělalo mnohem víc práce než jindy. Dokonce došlo na kůr, sociální prostory, málo dostupná okna, ba i varhany. Maruška Šárková, jako vždy hlavní organizátorka akce, si slibné dílo pochvalovala – ovšem s určitou obavou, jestli příští, tedy posvícenský úklid začátkem listopadu bude mít stejnou odezvu a kostel nám znovu zavoní takovou čistotou. V každém případě všem velmi děkuje.
- **POSLEDNÍ SETKÁNÍ STARÉ PASTORAČNÍ RADY** se uskutečnil v pondělí 4. dubna. Opět farníkům připomínáme, mají-li něco na srdci, mohou své podněty sdělit nebo písemně zanechat v sakristii. Určitě se jimi bude pastorační rada zabývat.
- **UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO VĚSTNÍKU** s číslem 3/05 je v pátek 29. dubna, abyste v něm mohli listovat 13. května.

PRO ŠTĚSTÍ KŘÍŽOVKY

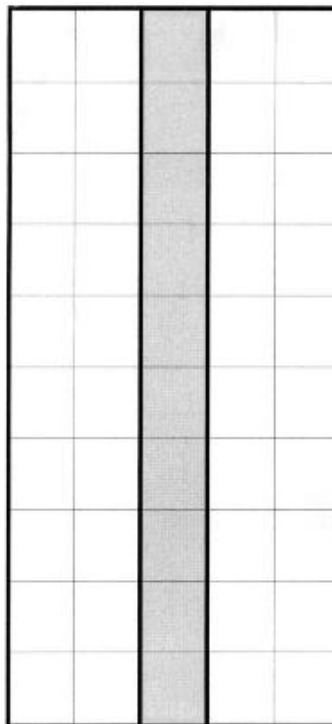
Věci nejsou takové, jakými se zdají. Většinou neznáme všechny souvislosti. I když máš víru, potřebuješ také důvěru, že vše, co přichází, se vždy děje ve tvůj prospěch. A to se vyjeví až časem. Někteří lidé přicházejí do našeho života a rychle odcházejí, někteří se stávají našimi přáteli a na chvíli zůstanou. Přesto zanechávají v našich srdcích nádherné stopy, a my nezůstaneme nikdy zcela stejní, protože dobří přátelé nás proměňují!

Včerejšek je historie. Zítřek tajemství. Dnešek – přítomnost – je dar. Život je neobyčejný a chuť každého momentu neopakovatelná!

Pravda je, že

- někdo je na tebe velmi pyšný,
- někdo na tebe myslí,
- někdo se o tebe stará,
- někomu chybíš,
- někdo chce s tebou mluvit,
- někdo chce s tebou být,
- někdo doufá, že nemáš problémy,
- někdo je ti vděčný za tvou podporu,
- někdo chce držet tvou ruku,
- někdo doufá, že se vše v dobré obrátí,
- někdo chce, abys byl šťastný,
- někdo chce, abys našel jeho nebo ji,
- někdo oslavuje tvůj úspěch,
- někdo tě chce obdarovat,
- někdo myslí, že TY JSI dar,
- někdo tě miluje,
- někdo obdivuje tvou sílu,
- někdo myslí na tebe a tvůj úsměv,
- někdo chce být tvým ramenem na vyplakání.

(KI)

Jméno Svatého otce

Boží dar

Uzenářský výrobek

Název české televizní stanice

Zdravá kořenová zelenina

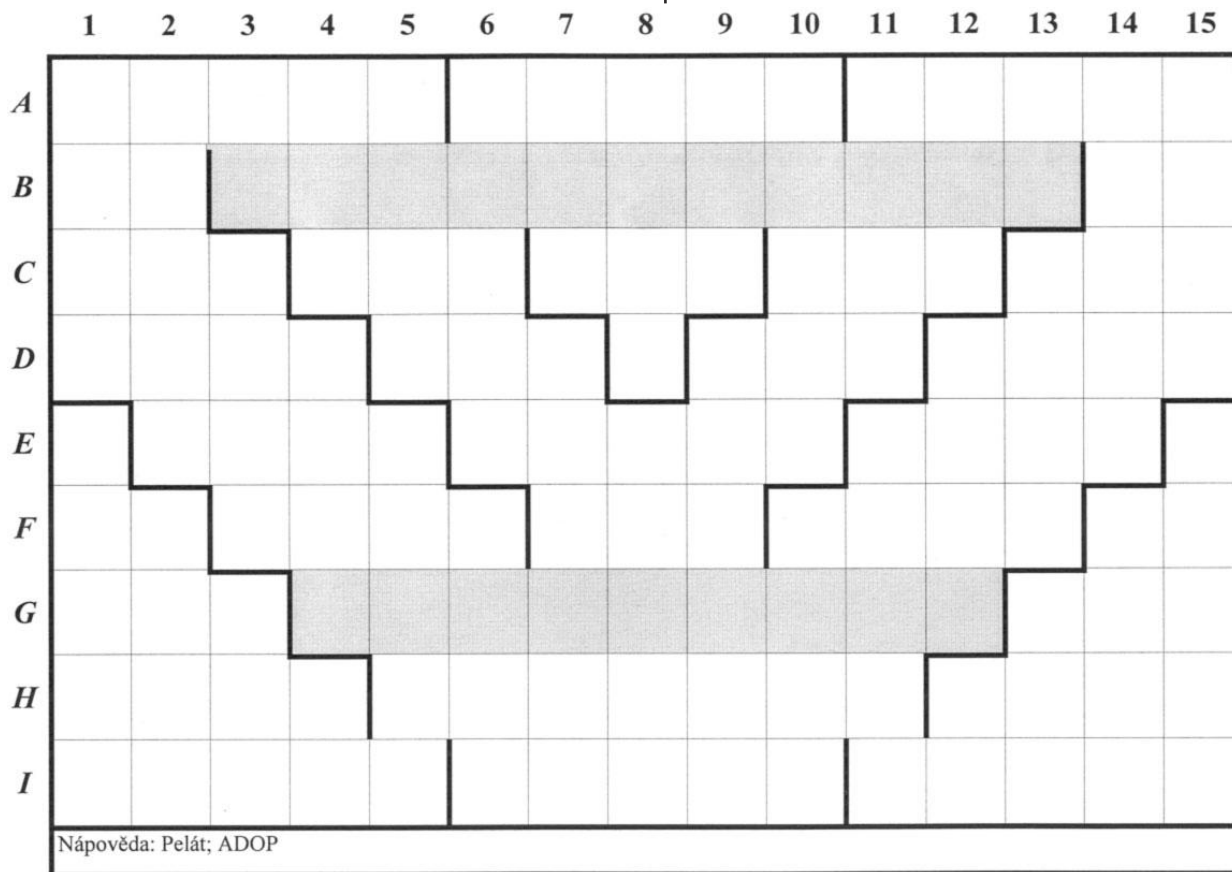
Oznamují začátek mše

Nádoba na zalévání

Část věty

Štíhlá nakažlivé choroby

První svátost po narození

Vodorovně: A. místo věčného zatracení; hudební nástroj; jizva po odpadlém pupečníku – B. chemická značka hliníku; DRUHÝ DÍL TAJENKY; popěvek – C. pojídlo; rumělec; vidina; souhlas; včelí produkt – D. domácí Antonín; zrak básnický; autoznačka Švýcarska; SPZ Komárna; český herec – E. římská 50; řeka v Itálii; římský domácí bůžek; Krokova dcera; předložka – F. domácí Eduard; kuchyňská nádoba; dokola básnický; zemědělský pozemek; zápor – G. značka automobilových světlometů; PRVNÍ DÍL TAJENKY; znoj – H. anglické město; piráti; kostkovaná látka – I. topidlo; dopis; výrobek.

Svisle: 1. štíhlá antilopa; gluten – 2. ženské jméno; údaje – 3. zkratka krajského závodu; útvar mladších prvohor; povrchový důl – 4. textilní surovina; vousy pod nosem; podpis anonyma – 5. ovinek; japonské město – 6. „vzmuž“ se; zkratka asociace dopravního oddělení podniků – 7. písmeno abecedy; kurs na změnu kvalifikace – 8. tvrdý plod; domácí Alois – 9. sladkovodní ryba; maďarský operní skladatel – 10. příslušník černošského kmene; porost ptačího těla – 11. slovensky pěna; sekat – 12. italsky jedna; kloudně; SPZ Kolína – 13. řecké písmeno; dřívější hranice mezi polnostmi; pyšný pták – 14. pryskyřice; Ibsenovo drama – 15. pevný základ nějakého celku; značka našich traktorů.

* Tajenku najdete také na str. 1 v úvodníku P. Bedřicha Vymětalíka.

Prohoj Kluci a holčičky

Hlásím se vám, váš Kristián, úplně zamrzlý ve svém domečku. Kdo to kdy viděl, tolik sněhu a ta zima jako trám. Víte, děti, jakou mi to dá práci se pořádně rozhořet, vždyť já jsem v té zimě pořád nastydlý. A už jste někdy viděli svíci, která kašle? Že ne? Tak se pořádně dívejte v neděli na oltář, jestli tam bude někdo pořád prskat, tak to jsem já, a věřte mi nebo ne, nedělám to schválně.

Ale jedna radostná zpráva se blíží. Veliká radost, oslava velikonočních svátků. Napřed je to takové smutné, to jak si připomínáme, že Pán Ježíš za nás umřel na kříži, ale potom se to rychle mění, a tu pořádnou radost je potřeba prožít a hlavně oslavit. Tak, to mi připomnělo dát vám zase jednu malou soutěž. Jen takovou malou, vždyť vy jste chytré děti a vždycky mi uděláte svými obrázky a odpověďmi obrovskou radost. Budete tentokrát hrát o velikánského čokoládového velikonočního zajíce.

Připravujte se na velikonoční svátky ve svém srdíčku a nezmrzněte, kluci a holčičky ze Lhotky.

Váš KRISTIÁN

Soutěž - soutěž - soutěž - soutěž - soutěž - soutěž - soutěž...

Tak hurá do toho, pořádně se soustředte a začínáme.

A) Namalujte, jak nejlépe dovedete, oslavu velikonočních svátků u vás doma

B) Odpovězte na otázky, do 15. dubna odevzdejte odpovědi do sakristie otci Bedřichovi a na obálku napište „Pro Kristiána“

1. Pán Ježíš jel do Jeruzaléma na:

- a) koníkovi
- b) oslíkovi
- c) velbloudici

2. Lidé vítali Pána Ježíše:

- a) třešňovými větvemi
- b) březovými haluzkami
- c) palmovými ratolestmi

3. Pán Ježíš umyl při poslední večeři apoštolům:

- a) hlavu a ruce
- b) ruce a nohy
- c) nohy

4. Zprávu o zmrtvýchvstání Pána Ježíše se apoštolé dozvěděli:

- a) z internetu a televize
- b) od žen, které šly ke hrobu
- c) od hrobníka, který to četl v novinách

To vám takhle žila, byla, jedna maminka, která měla tři děti. Jmenovala se Karolína a opravdu byla moc hodná. Chodila do práce, starala se totiž o nemocné lidi v nemocnici a po večerech uklízela ve velkém autosalonu, kde prodávali nablýskané bouráky všech barev. A ta Karolína si pořád říkala: „Co bych za to dala, kdybych mohla svým dětem pořídit jeden takový krásný červený bourák. Už bychom nemuseli jezdit na výlety vlakem, který má pořád zpoždění, nebo autobusem, kde si ani pořádně nesedneme.“

Čím víc na to auto Karolína myslela, tím byla smutnější, upracovanější a ustaranější. Uvědomovala si, že je to tuze nákladná věc a ona se třemi dětmi na ni nemůže vydělat, ani kdyby pracovala sto let.

Děti si první měsíc maminky ani nevšímalý. Měly tolik práce, aby si pohrály s kamarády, aby stihly zahrát si všechny nové hry na počítači, aby viděly všechny nové filmy v kině a televizi. Ale druhý měsíc se nejmladší z nich, Vendulka, zeptala jednoho dne sourozenců: „Všimli jste si, že naše

maminka je nějaká smutná?“ Jestli ona nebude nemocná, všichni se najednou polekali. I když se hodně času sourozenci starali jenom o sebe, maminku měli v skrytu své duše moc rádi. Víte co, povídá malý Pavlík, uděláme mamince nějakou radost, aby se

O ZLATÉM POKLADU

rozesmála a byla jako dřív. Tak dobře, souhlasil Honzík. Za chvíli jsou Velikonoce, tak upečeme mamince beránka.

A teď to začalo. Nebyla to žádná hračka upéct beránka, když před tím děti nic v životě neukuchtily. Och, to byla fuška. Půjčit si od sousedky, staré paní Vodičkové, formu na beránka, zeptat se tety Zdenky na recepty a vytáhnout ze svých pokladniček všechny úspory a nakoupit mouku, vejce, cukr a taky rozinky, aby měl beránek oči.

Když to všechno kluci s Vendulkou pořídili, za asistence paní Vodičkové se pustili do díla. Upekli beránka s takovou láskou, že se povedl jako zkušeným cukrářům. Voněl krásně a rozinkovými očima se radostně rozhlížel po dětech, které se už nemohly dočkat maminky.

Večer s beránkem na stole čekaly, až v zámku zarachotí klíč a maminka se objeví na prahu. Ta únavou sotva stála na nohou. Ale to trvalo jen chvíli. Když spatřila na talíři beránka a kolem vřelé pohledy svých dětí, byla špatná nálada ta tam. Najednou si uvědomila, že má doma daleko větší poklad než je ten červený bourák, že má svoje děti, zdravé a hodné. Napřed se dojetím rozplakala, pak dětem pověděla, co jí trápilo, a nakonec ještě uvázala beránkovi kolem krku zelenou mašli, aby měli krásné Velikonoce. Ten večer, věřte mi nebo ne, Vendulka, Pavlík ani Honzík žádný počítač ani televizi neviděli a přesto byli šťastní.

Stránku připravila
Hanka STEHLÍKOVÁ

Právo z jiného soudku VELIKONOČNÍ VZPOMÍNKA

Když jsem byl malý kluk, tak jsem jezdil k mé tetičce, hluboce věřící ženě, do Harrachova. O velikonoční neděli se sloužila mše při východu slunce. Ještě před rozbřeskem, místní lidé svátečně oblečení vyrazili na hřbitov, který sousedil s kostelem. S tvářemi k východu přivítali vycházející slunce zpěvem a modlitbami. Bylo to založeno na víře, že Ježíš, Mesiáš, se na zemi vrátí od východu slunce a vyzvedne si živé i mrtvé k sobě do nebe. A ti lidé to nechtěli propást. Já jsem v teologii neměl dvakrát jasno, a když na to přijde, nemám v ní úplně jasno ani dnes, zejména po přečtení knížek od Tomáše Halíka. Na pochopení takové hloubky víry už mi nezbyvá čas. Ale dobře si pamatuji ohromnou sílu toho okamžiku, kdy lidé zpívali a najednou se objevilo slunce a já si myslel, že ulítnu do nebe. Chodili jsme tam o velikonoční neděli, i když pršelo a východ slunce nebylo ani vidět.

A kdo má dnes na něco takového čas? Jenže mně v životě něco schází. Zejména ve světě, kde se považuje za obecný pokrok, když jsou obchody otevřené dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu, a známkou ohromné podnikavosti je práce o víkendech. Abychom měli pocit svátečního obřadu, potřebujeme víc než si přečíst nedělní noviny. Jestli nemáme čas žít svůj život pořádně hned napoprvé, tak kdy budeme mít čas se vrátit a dožít ho?

Já vím. Chodíme do kostela v neděli, já skoro šedesát let. A potřebujeme ještě sváteční okamžiky, které jen tak nenastanou, když sedíme v kostelní lavici. Postní doba by pro nás neměla být obdobím, kdy se ponoříme do soukromých duchovních modliteb, kdy si budeme upravovat jídelníčky a navíc zařazovat nějaké modlitbičky navrch. V této době, jak nám z kázání našich milých kněží zaznívá, máme naslouchat hlasu biblických proroků i našeho Pána, jenž naplňuje jejich poselství i osud.

Je to chvíle vážná, neboť tu opět zdvihá hlavu had nenávisti, sycený dvěma totalitními ideologiemi, na které už tolik lidí doplatilo životem. To je věc, která by nás měla probudit. Nemáme nikdy být lhostejní k zdánlivě „pivním řečem“ pasivního odsuzování těchto projevů. Právě k tomuto klimatu nelze být konformní a lhostejný. Zvláště v tomto postním období bychom měli aktivně na toto myslet.

Dnes žijeme ve společnosti, kterou neutiskuje žádná cizí velmoc. Lidé, kteří o nás rozhodují, vzešli ze svobodných voleb. Je třeba je volat k odpovědnosti a také na sebe brát odpovědnost. Bez duchovní obrody občanů naší krásné země, jak nám připomenul kardinál Miloslav Vlk při návštěvě naší farnosti, to nepůjde.

Omlouvám se těm, kteří očekávali právní sloupek. Dnes je to z jiného soudku.

JUDr. Dalibor ČERTOK

ČASOVÉ ZAMYŠLENÍ

Kříž je královská brána do chrámu svatosti. Kdo hledá tuto bránu kdekoliv jinde, věčně zůstane od tohoto chrámu daleko.

Svatý František SALESKÝ

Hřích postavil mezi námi zeď, abychom se neznali a tedy křivě posuzovali. Z toho plyne důsledek: očisti své srdce láskou a pak budeš správně soudit o tom, koho miluješ. Bez lásky budeš vždycky soudit jiné křivě ke škodě jejich i vlastní. Jenom láskou se pozná člověk, kterého Bůh stvořil z lásky.

Mons. Tomáš ŠPIDLÍK

VĚSTNÍK, křesťanský občasník. Vydává Římskokatolická farnost při kostele Panny Marie Královny míru. Náklady na jeden výtisk činily 15 Kč. Toto číslo vyšlo 18. března 2005.

Kostel Panny Marie Královny míru

ADRESA

Římskokatolická farnost
u kostela Panny Marie Královny míru
Ve Lhotce 36
142 00 Praha 4-Lhotka
Telefon: 241 490 910
Internet: www.lhotecka.farnost.cz
e-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

Ne	– 8.00, 10.00, 18.30
Po	– 8.00
Út	– 18.30
St	– 8.00
Čt	– 8.00
Pá	– 15.00, 18.30
So	– 16.00

UDÍLENÍ SVÁTOSTÍ

Svátost křtu se zpravidla uděluje v sobotu odpoledne a v neděli dopoledne, na přání kterýkoliv den. Je třeba se včas ohlásit na farním úřadě.

Svátost oltářní je možno přijímat dvakrát denně při mši svaté, na požádání i jindy.

Svátost smíření – sv. zpověď – lze přijmout před každou mší svatou, na požádání kdykoliv.

Svátost pomazání nemocných, spolu s pokáním a přijetím Těla Páně, je třeba ohlásit v sakristii, ve spěšném případě telefonicky. To platí i o ústavu Domov důchodců i o Fakultní Thomayerově nemocnici v Krči.

Svátost manželství je třeba ohlásit duchovnímu správci alespoň tři týdny předem.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTĚRNÍ

Každé úterý od 17.00 do 17.30 s výjimkou července a srpna.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

Probíhá ve středu, od října do května, ve skupinách podle věku.

DĚTSKÁ MŠE SVATÁ

Do června první neděli v měsíci v 10.00 hodin.

POZVÁNÍ NA ČAJ

Každé druhé úterý v měsíci od 15.00 hodin v kapli sv. Václava pro dříve narozené a všechny, kteří nechtějí být sami.

POMOC POTŘEBNÝM

Možnost setkání se skupinou pro pomoc potřebným vždy 1. pátek v měsíci v 15.45 v kapli sv. Václava. Tel. 241 494 435.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

V kapli sv. Václava mše sv. se střídá s bohoslužbou slova vždy ve středu v 16.00 hodin.

DOMOV DŮCHODCŮ V SULICKÉ ULICI

Ve čtvrtek v sudém kalendářním týdnu v 15.00 hodin mše svatá.

FARNÍ KNIHOVNA

Každé úterý od 17.00 do 18.30 s výjimkou července a srpna.